

изглеждаше малко нажаленъ. Но като каза: »Ахъ моитѣ дѣчица,« нѣщо като вихъръ въ него се сви. Той се захлюпе на земята и почна горко да плаче. За него имаше нѣщо по-мило, по-свидно отъ неговия животъ, отъ неговитѣ пари, това бѣха неговитѣ дѣчица. Ахъ, родино, защо си толкова свидна!

Азъ въ това врѣме положихъ всичкитѣ си усилия да го утѣша. Казвахъ му, че има сѣдия на сѣдиитѣ! Че това тукъ не е нищо! Че живо-земята е една пуста испитня! Че трѣбва да умрѣмъ съ вѣра въ Бога, за да сполучимъ блаженство въ вѣчния животъ. Че вѣчния животъ е, къмъ когото трѣбва да се стрѣмимъ. Че какви високи хора и царе сѣ умирали най-несъщастно! Че мнозина сѣ свършвали безъ да се разколебаятъ, безъ да разхлабятъ своя мѣжественъ характеръ! Казахъ му най-послѣ, че такава е волята Божия и, че за това не трѣбва да натякваме.

Когато тѣй убѣдително говорѣхъ на тоя окаяникъ, другитѣ затворници ме бѣха обградили и ме гледаха съ голѣма заинтересованность. Тѣ се отпаяха съ голѣмо уважение къмъ мене. Канѣха ме на ѣдене, въобще драго имъ бѣше да вземамъ участие въ всичко тѣхно: въ ѣденето имъ, въ разговора имъ: . . . . въ всичко.

На 27 юлий не ме изкарваха прѣдъ изслѣдователя. Прѣкарвахъ цѣлия день около своитѣ врѣменни другари, като съ най-голѣмо удоволствие ме слушаха. Приказвахъ имъ като учителъ на ученицитѣ си, като баща на дѣцата си, а тѣ благоговѣяха.

На 28 юлий, рано сутринтъ, стана едно движение, тѣй като че нѣщо лошо, нѣщо страшно грозеше настѣпающия день. Сърдцата заиграха. Тогава именно се яви нашия Веелзевулъ, като прѣдвикваше: „*филанооло филанъ чиксэнъ*“ па хопъ желѣзний ключъ на ржѣтѣ, пѣкъ и присѣдката на врата. Така ги вадѣха единъ по единъ. Мъртва тишина царуваше. Въ това врѣме Стою ми прищепна на ухото: »Днесъ всич-